

RETEN I GLOSTRUP DOM

afsagt den 9. oktober 2020

Sag BS-13916/2019-GLO

Finansforbundet som mandatar for
sagsøger
(advokat Søren Kjær Jensen)

mod

Forsikrings-Aktieselskabet Alka
(advokat Nicolai Mailund Clan)

Denne afgørelse er truffet af dommer Berit Holmelund, dommer Henrik Munkholm og dommerfuldmægtig Ulrich Vorstrup Rasmussen, førstnævnte som rettens formand.

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag drejer sig om, hvorvidt Forsikrings-Aktieselskabet Alka i anledning af en forsinket udbetaling til **sagsøger** af en erhvervsevnetabserstatning efter arbejdsskadesikringsloven, hvori der skal indeholdes skat, er forpligtet til at betale renter af den fulde tilkendte erstatning (bruttobeløbet) eller alene af den tilkendte erstatning med fradrag af skat (nettobeløbet).

Sagsøgeren, **sagsøger** har nedlagt påstand om, at sagsøgte, Forsikrings-Aktieselskabet Alka, skal betale 57.035,33 kr., subsidiært et mindre beløb efter rettens skøn.

Sagsøgte, Forsikrings-Aktieselskabet Alka, har nedlagt påstand om frifindelse.

Sagen er anlagt den 28. marts 2019.

Oplysningerne i sagen

Den 16. februar 2010 pådrog **sagsøger** sig en arbejdsskade i forbindelse med et røveri i den bank, hvor hun arbejdede som kunderådgiver.

Forsikrings-Aktieselskabet Alka (herefter Alka) var arbejdsskadeforsikringselskab i forhold til arbejdsskaden.

Arbejdsskadestyrelsen (nu Arbejdsmarkedets Erhvervssikring) fastsatte ved afgørelse af 16. oktober 2013 **sagsøger** midlertidige erhvervsevnetab til 35 % med virkning fra den 1. juni 2013. Afgørelsen blev stadfæstet af Ankestyrelsen den 7. marts 2014.

I henhold til afgørelsen udbetalte Alka løbende månedlige ydelser baseret på et erhvervsevnetab på 35 % til **sagsøger** med virkning fra den 1. juni 2013.

sagsøger blev tilkendt førtidspension med virkning fra den 1. januar 2015, idet det efter et afklaringsforløb, der sluttede den 22. august 2014, stod klart, at hun ikke ville kunne arbejde i samme omfang som før skaden.

Ved afgørelse af 29. april 2016 fastsatte Arbejdsskadestyrelsen herefter med virkning fra den 22. august 2014 **sagsøger** erhvervsevnetab efter arbejdsskaden til 85 %, svarende til udbetaling af et skattepligtigt månedligt beløb på 28.617 kr.

Alka klagede over afgørelsen til Ankestyrelsen, hvilket havde opsættende virkning i forhold til udbetaling af erstatning i henhold til afgørelsen.

Ved afgørelse af 3. januar 2017 tiltrådte Ankestyrelsen, at **sagsøger** havde lidt et erhvervsevnetab på 85 % som følge af arbejdsskaden.

Alka anlagde herefter den 25. april 2017 retssag mod Arbejdsskadestyrelsen og Ankestyrelsen med påstand om, at hændelsen den 16. februar 2010 ikke skulle have været anerkendt som en arbejdsskade, subsidiært at **sagsøger** méngrad skulle fastsættes til mindre end 25 % og hendes erhvervsevnetab fastsættes til mindre end 85 %. Udbetaling af erstatning blev dermed sat yderligere i bero på retssagens afgørelse.

I december 2018 hævede Alka retssagen, og ved mail af 19. februar 2019 opgjorde Alka den erhvervsevnetaberstatning, som **sagsøger** havde til gode, til 1.362.516,00 kr. I mailen meddelte Alka desuden, at der endnu ikke var foretaget renteberegning, men at der ville blive udbetalt rente af nettobeløbet, når dette var kendt.

Efterfølgende opgjorde Alka det nettobeløb, der skulle udbetales, til 817.509,60 kr. (1.362.516,00 kr. – 40 % skat), og Alka udbetalte herefter dette nettobeløb med tillæg af rente af nettobeløbet, opgjort til 85.553,25 kr., til **sagsøger**

gjorde gældende, at hun havde krav på rente af bruttobeløbet på 1.362.516,00 kr., og da Alka herefter fastholdt, at der alene skulle udbetales rente af nettobeløbet, anlagde Finansforbundet som mandatar for **sagsøger** nærværende retssag.

Der er enighed mellem parterne om de beløbsmæssige opgørelser, herunder at differencen mellem renten af bruttobeløbet og renten af nettobeløbet svarer til påstandsbetøbet på 57.035,33 kr.

Forklaringer

Der er ikke afgivet forklaringer under sagen.

Parternes synspunkter

sagsøger har i sit påstandsdokument anført følgende:

”ANBRINGENDER:

Til støtte for påstanden gør **sagsøger** gældende,

at renteforpligtelsen fremgår udtrykkeligt af Arbejdsskadesikringslovens § 26, stk. 3, som fastslår, at såfremt de i stk. 1 omhandlede beløb (erstatninger) udbetales ”senere end 4 uger fra datoen for underretningen om beløbs tilkendelse, forrentes beløbet fra udløbet af 4 ugers fristen, til betaling sker ...”, og at der derfor ikke i Loven er noget holdepunkt for at antage, at det alene skulle være beløbet efter fradrag af skat, der skulle kræves forrentet;

at det i givet fald måtte forudsætte udtrykkelig lovhjemmel, som eksempelvis en tilsvarende bestemmelse vedrørende Lov om Lønmodtagernes Garantifond, § 2, såfremt der alene skulle ske forrentning af nettobeløbet;

at betaling af bruttobeløbet er overensstemmende med det grundlæggende princip i erstatningsretten om, at erstatning adskilles fra den skattemæssige behandling heraf, og at dette eksempelvis er ganske tilsvarende forrentning af krav om tabt arbejdsfortjeneste, hvor bruttobeløbet forrentes, og ikke beløbet efter fradrag af skat;

at det forhold, at **sagsøger** er forpligtet til at indeholde skat (kildeskat) efter Kildeskatteloven, ikke har relevans for spørgsmålet om, hvorvidt der skal betales renter af bruttobeløbet eller alene af nettobeløbet, jf. herunder

den sammenlignelige problemstilling vedrørende for sen betaling af løn, jf. herunder bemærkningerne i Dansk Funktionærret, 9. udgave, og den omtalte Østre Landsrets dom af 18. oktober 1993;

at det forhold, at Arbejdsskademyndighederne i givet fald måtte være af den opfattelse, at der alene skal betales renter af nettobeløbet, ikke har relevans for den juridiske vurdering, og at der netop ikke er tale om en skønsmæssig vurdering, som kræver hos Arbejdsskademyndighederne tilstedeværende særlig sagkundskab, men er en ren juridisk problemstilling.”

Alka har i sit påstandsdokument anført følgende:

”3. ANBRINGENDER

Til støtte for den nedlagte påstand om frifindelse gør sagsøgte herefter gældende, at sagsøgte ved sagsanlæg mod arbejdsskademyndighederne var berettiget til at afstå fra at betale yderligere godtgørelse og erstatning i henhold til de afgørelser efter Arbejdsskadesikringsloven, som var til prøvelse under retssagen.

Sagsøgte gør gældende, at sagsøgtes sagsanlæg mod arbejdsskademyndighederne havde opsættende virkning, jf. princippet i UfR 2008.1113 H og med den retlige konsekvens, at sagsøgte kunne tilbageholde yderligere efter Arbejdsskadesikringsloven.

Sagsøgte gør i tilknytning hertil gældende, at sagsøgte derfor først var forpligtet til at betale i henhold til afgørelserne efter Arbejdsskadesikringsloven, da den anlagte retssag blev hævet.

I forlængelse heraf korresponderede sagsøgte med sagsøgers repræsentant og opgjorde de skyldige ydelser efter Arbejdsskadesikringsloven, som sagsøgte var forpligtet til at betale til sagsøger, og som sagsøger var enig i opgørelsen af – bortset fra spørgsmålet om forrentning.

Sagsøgte gør gældende, at det nok følger af Arbejdsskadesikringsloven § 26, stk. 3, at der indtræder en renteforpligtelse for sagsøgte (arbejdsskadeforsikringsselskabet), såfremt sagsøgte senere end 4 uger fra tilkendelsen betaler.

Sagsøgte gør dog i tilknytning hertil gældende, at der i denne bestemmelse ikke kan indfortolkes en forpligtelse til at beregne renterne hverken af brutto- eller nettobeløbet.

Bestemmelsen regulerer ikke spørgsmålet.

Derfor gør sagsøgte gældende, at spørgsmålet om forrentning må betragtes ud fra "systemet"/"opbygningen"/"formålet" i Arbejdsskadesikringsloven, som i forhold til spørgsmålet om erhvervsevnetabserstatning er reguleret (lovhjemmel) således, at arbejdsskadeforsikringsselskabet er forpligtet til at indeholde skat af det tilkendte erhvervsevnetab og svarer skatten direkte til skattemyndighederne og ikke den arbejdsskaderamte, hvorefter den arbejdsskaderamte "alene" er berettiget til og alene skal modtage nettobeløbet.

Hvis sagsøgers argumentation i øvrigt skulle følges, altså at sagsøgte var forpligtet til at svare renter af bruttobeløbet til sagsøger, men alene skulle betale nettobeløbet til sagsøger, ville sagsøgte også være i risiko for at skulle svare yderligere renter til skattemyndighederne af det skattebeløb, som skattemyndighederne var berettiget til at modtage i form af skat, og også af denne grund giver sagsøgers argumentation ikke god mening.

Sagsøger ses ikke at have bestridt, at sagsøgte er forpligtet i givet fald til også at svare renter af for sen betaling til skattemyndighederne.

Indeholdelsesforpligtelsen for sagsøgte i forhold til betaling af skat direkte til skattemyndighederne er tvingende, hvilket gør spørgsmålet om forrentning særegent for ydelser efter Arbejdsskadesikringsloven i form af erhvervsevnetabserstatning.

I tilknytning hertil gøres det derfor også gældende, at andre rentebestemmelser om øvrige erstatningsposter i bl.a. Erstatningsansvarsloven eller Renteloven m.v. er uden relevans for nærværende sag, hvor retsspørgsmålet er særegent og særskilt reguleret med afsæt i det "system", som regulerer arbejdsskader efter Arbejdsskadesikringsloven.

På denne baggrund gøres det gældende, at sagsøger skal frifindes."

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Det følger af dagældende lov om arbejdsskadesikring § 26, stk. 3, at et erstatningsbeløb, der udbetales senere end 4 uger fra datoen for underretningen om beløbets tilkendelse, forrentes fra udløbet af 4 ugers-fristen, til betaling sker, med en årlig rente, der svarer til den rente, der er fastsat efter rentelovens § 5,

stk. 1 og 2. Reglen omfatter både løbende erstatninger og erstatninger fastsat som et engangsbeløb.

Det er efter ordlyden af § 26, stk. 3, det i stk. 1 omhandlede erstatningsbeløb, der forrentes, og da erstatningen for tab af erhvervsevne er beregnet på baggrund af **sagsøger** årlige bruttoindkomst før skaden og udbetales som et månedligt skattepligtigt beløb, er det omhandlede erstatningsbeløb i sig selv et bruttobeløb. Bestemmelsens ordlyd taler således for, at renteberegningen skal ske med udgangspunkt i bruttoerstatningen og dermed uafhængigt af ^{sagsøger} skattemæssige forhold. Det bemærkes, at der ikke er holdepunkter for det modsatte i bestemmelsens forarbejder.

Det bemærkes endvidere, at erhvervsevnetabserstatningen ydes som erstatning for forringelse af **sagsøger** indtjeningsevne, og de løbende ydelser har karakter af erstatning for en mistet løbende indtægt. Ydelserne er skattepligtige, da de substituerer en indkomst, der ville have været skattepligtig, og ydelserne kan således sammenlignes med løn eller tabt arbejdsfortjeneste. Det er ubestridt under sagen, at renter for krav på tabt arbejdsfortjeneste opgøres på baggrund af skadelidtes bruttoindtægt uden fradrag af skat, ligesom det er antaget i litteratur og praksis, at en lønmodtager, der har krav på løn, kan kræve renter af bruttolønnen, uanset at skadelidte eller lønmodtageren derved måtte blive overkompenseret.

Retten finder på denne baggrund, at der hverken i ordlyden af arbejdsskadesikringslovens § 26, stk. 3, bestemmelsens forarbejder eller i almindelige principper for fastsættelse af erstatning er grundlag for ved beregningen af renterne for erhvervsevnetabserstatningen at tage hensyn til, om og i hvilket omfang ydelserne er beskattet. Renterne skal derfor beregnes på baggrund af bruttoerstatningsbeløbet.

Retten tager herefter **sagsøger** påstand om betaling af 57.035,33 kr. til følge.

Under hensyn til sagens principielle karakter, vidererækkende betydning og parternes interesser i sagen, herunder det forhold, at **sagsøger** er repræsenteret af et fagforbund, og at sagsøgte er et forsikringselskab, der har indrettet sig i tillid til Retten i Glostrups dom af 23. oktober 2012, finder retten, at sagens omkostninger bør ophæves.

THI KENDES FOR RET:

Forsikrings-Aktieselskabet Alka skal inden 14 dage betale 57.035,33 kr. til ^{sagsøger}

Hver part bærer egne omkostninger.